

Katoliški GLAS

UREDNIŠTVO IN UPRAVA	
34170 Gorica, Riva Piazzutta, 18 - Tel. 83177	
PODUREDNIŠTVO	
34135 Trst, Vicolo d. Rose, 7 - Tel. 414646	
Letna naročnina, Italija	Lir 32.000
Letna inozemstvo	Lir 50.000
Letna inozemstvo, USA dol.	35
Poštno čekovni račun:	Štev. 11234499

Leto XXXIX. - Štev. 28 (1957)

Gorica - četrtek, 9. julija 1987 - Trst

Posamezna številka Lir 700

Slovenska beseda danes

Slovenska beseda, in s tem je mišljen seveda slovenski jezik, ima dolgo zgodovino. To besedo, ta jezik so ohranjali, branili in ljubili naši predniki skozi vsa dolga stoletja od pradavnih časov do današnjega dne. Podedovali smo to besedo in sedaj je dolžnost naša, da jo branimo in ohranjamo ter jo izročamo zdravo in neokrnjeno našim znancom.

POGLED V ZGODOVINO

Tudi površen pregled slovenske zgodovine potrjuje, da je bila ta slovenska beseda skoro vedno pod pritiskom sovražnika. Številčno močnejši tujec ni nikoli bil naklonjen tej besedi, na različne načine jo je skušal uničiti. Zadal ji je hude udarce, ozemlje, na katerem živi slovenski narod, se je skozi stoletja skrčilo. A tuji sovražnik ni nikoli dokončno zmagal. Slovenski narod se je obdržal, obdržala se je tudi slovenska beseda. In zato je danes ta slovenska beseda priznana kot enakovredna z drugimi razvitimi jeziki sveta.

Priznati pa moramo, da se stvari v marsičem niso dosti spremenile. Tudi danes je slovenska beseda v krizi, zopet jo napada tujec, sovražnik. Dejstvo je, da je ta splošna kriza prizadela tudi matično Slovenijo.

Mislim, da se ta kriza stopnjuje, da postaja bolj aktualna. Zato je umestno, da se za to krizo zanimamo, da skušamo po svojih najboljših močeh slovensko besedo braniti in jo ohranjati pred sovražnikom. Razumeti moramo namreč, da gre tu za bodočnost slovenske besede, dejansko za njen nadaljnji obstoj. Se več! Gre za bodočnost, za usodo slovenskega naroda samega. Če bodo Slovenci boj za slovensko besedo izgubili, bodo s tem pripisali konec lastnemu narodu. Brez slovenskega jezika, takó sem prepričan, tudi slovenskega naroda ne more biti.

V SLOVENIJI VRE

Naj govorim najprvo o Sloveniji. Tam vre. V zadnjem letu, dve, tri se pojavljajo posamezniki, skupine, ki branijo slovenske interese, s temi seveda tudi besedo.

Tisti, ki o tem razpravljajo javno, se zavedajo, da so v kočljivem položaju, da s svojo drznostjo veliko tvegajo. Vedo, in kdo bolj kot oni, da se režim, pod katerim živijo, še ni bistveno spremenil, da vladajoči razred, partija, lahko vsak trenutek pritisne in napravi konec komaj začetemu procesu liberalizacije. Zato vedno glasneje zahtevajo, da se slovenski, z njim pa predvsem in ključno jugoslovanski politični sistem resnično demokratizira, da se demokracija uzakoni.

EDINO ZANESLJIVO JAMSTVO

Za bodočnost slovenskega naroda in tako tudi slovenske besede je odločilnega pomena to, da Slovenija dobi res demokratičen, v zahodnem pojmovanju tega koncepta, politični sistem. Če nastane tak sistem, ali v okviru nekakšne jugoslovanske federacije ali v obliki popolnoma neodvisne slovenske države, potem bodo rešena vsa druga vprašanja. Vsaj pot bo odprta do njih rešitev.

Edino zanesljivo jamstvo za slovenski narod in slovensko besedo je demokratična, svobodna Slovenija. Naša dolžnost je, da storimo vse, kar moremo, v podporo temu končnemu cilju. Naj imamo in zagovarjamo svoje posebne politične, kulturne in druge programe, naj poudarjamo to ali ono, skupno pa naj imamo vedno pred očmi željo za demokratično Slovenijo. Brez nje, končno povedano, ne bo nič.

NEVARNE SILE

Na pohodu v današnji Jugoslaviji so tudi stalinistične, centralistične in celo unitaristične sile.

Moč in vztrajnost tega pritiska na slovensko besedo in narod ne bi smeli podcenjevati. Zloglasna »skupna jedra« so morda trenutno v ozadju, njih pobudniki in zagovorniki pa jih niso pozabili ali opustili.

POSŁANSTVO CERKVE

V slovenskem prostoru je prisoten še en dejavnik, ki igra še danes veliko vlogo v obrambi slovenske besede, kulture in samega naroda, in to je slovenska Cerkev, ki jo spretno vodi nadškof dr. Alojzij Šuštar. Čeprav režim v Sloveniji trdi, da podpira načelo dobrih odnosov s Cerkvijo in vernimi, vemo, da je Cerkev v mnogih ozirih brez pravic, ki bi ji v demokratični državi pripadale. Kljub temu ni dvoma, da vpliv in vloga Cerkve v širši slovenski družbi raste.

OSTANIMO OPTIMISTI

Po vsem tem, torej, nič ne dvomim, da bo slovenska beseda uspešno preživela vse nevarnosti, ki ji pretijo v današnji Sloveniji in Jugoslaviji. Če je preživela in celo premagala stoletja nemškega in drugega tujega pritiska, res ne bo propadla zaradi peščice partijcev in jugoslovansko pobarvanih ideologov. Ko bo sedanji diktatorski režim v Sloveniji že le kisel spomin, bo naša priljubljena slovenska beseda zopet v polnem razcvetu v deželi pod Triglavom.

Ostanimo zato optimisti in kot taki podvojimo naša prizadevanja, da bomo svoje poslanstvo še nadaljevali, da bi naš narod še živel in končno užival tisto svobodo, ki mu po pravici pripada, a mu v matični domovini še ni dana.

R. Susel, ZDA

Cerkev sv. Jožefa v Ljubljani v nevarnosti

Potres, ki je leta 1895 za Veliko noč močno prizadel Ljubljano, je bil med drugim povod, da so verniki ljubljanskih župnij naredili zaobljubo, da bodo zgradili cerkev v čast sv. Jožefa in vsako leto na velikonočni ponedeljek imeli spokorno procesijo. Res je bila v letih 1912-13 zgrajena cerkev po načrtih p. Anzelma Wernerja iz Linza. Je to trenutno največja cerkev v ljubljanski nadškofiji, zgrajena v romanskem slogu in dolga 68,5 metrov. Do leta 1945 je bila v njej vsako leto na velikonočni ponedeljek zaobljubljena slovesnost. Zdaj je ta pobožnost na Veliko noč popoldne v ljubljanski stolnici, ker pač cerkev že vrsto let ne služi svojemu namenu. In kako je do tega prišlo?

V prvih poveljih letih so tudi slovenski jezuiti, ki so imeli svojo rezidenco na Zrinjskega cesti tik cerkve sv. Jožefa, doživeli krivičen proces. Nekaj patrov je bilo obsojenih, rezidenca razlašena, z njo pa tudi zaplenjena cerkev sv. Jožefa. Režim je namreč mislil, da je cerkev last jezuitov — ti so jo res uporabljali — dejansko pa je bila last ljubljanske škofije.

Po razlastitvi je bila cerkev dodeljena podjetju Viba-filmu, ki je v njej uredilo svoje ateljeje. S steno so zakrili marmornati glavni oltar, posvečen sv. Jožefu, izredno lepo delo pok. arh. Jožeta Plečnika.

Kmalu se je izkazalo, da cerkveni prostori niso najbolj primerni za snemanje. Tako se je podjetje Viba-film sklenilo cerkve znebiti in jo ponudilo jezuitom v odkup. Iz tega pa ni bilo nič: prvič jezuiti načelno niso hoteli odkupiti nečesa, kar je bilo ljubljanski škofiji odvzeto s krivičnim procesom, poleg tega pa tudi ne razpolagajo s primerno vsoto denarja, ki bi jo odkup in prenova svetišča zahtevala.

In tako je prišlo do razpeta, vrednega razmer, ki sedaj vladajo v državi samoupravljanja. Milan Ljubić (priimek seveda ni slovenski), vršilec direktorja podjetja Viba-film, je 20. maja letos naslovil na odbor občinske kulturne skupnosti v Ljubljani vlogo, v kateri predlaga, naj se cerkev poruši. Iz predloženih aktov je razvidno sledeče:

»Po doslej objavljenih analizah je smiselno cerkev podreti v celoti ali pa vsaj zgornji del... Zvonik je smiselno podreti, sedanjo upravno stavbo oz. bivši samostan pa z adaptacijo podstrešja in tretjega nadstropja ter delno dozidavo sanirati... Zvonovi iz zvonika se odstranijo, saj ni-

Srečanje treh sester, tako lahko imenujemo sestanek zastopnikov treh Mohorjevih družb, je bilo v torek 30. junija v Gorici na sedežu Goriške Mohorjeve družbe. Na srečanje sta prišla dva zastopnika Celjske Mohorjeve in sicer predsednik p. Hieronim Zvegljič ter njen urednik. Celovško sta zastopala ravnatelj Kattinig ter urednik Vinko Ošlak; Goriška Mahorjeva je bila navzoča s štirimi člani odbora in sicer s predsednikom prof. D. Butkovičem, tajnikom dr. J. Markužo ter odbornikom prof. M. Češčet in Markom Tavčarjem; prisoten je bil tudi urednik Primorskega slovenskega biografskega leksikona prof. Martin Jevnikar.

Po uvodnih pozdravih z vseh treh strani so sledila poročila posameznih Družb. Za goriško je spregovoril tajnik J. Markuža, ki je najprej kratko osvetlil nastanek GMD, njen razmah pred drugo svetovno vojno, ko je dosegla rekordno število članov (18.000); omenil je njene težave po drugi svetovni vojni, ko je ostala odrezana od svojega naravnega zaledja, ki je Primorsko do nekdanje jugoslovanske meje. Posebej je poudaril pomen Slovenskega primorskega biografskega leksikona, ki zadnja leta redno izhaja na 160 straneh in ki uživa ugled tudi v Sloveniji. Pri tem je čudno, so menili navzoči, da niti ta znanstvena knjiga še vedno ne sme legalno v Jugoslavijo, čeprav si na

ta ali na drug način omislijo zvezke leksikona skoro vse javne knjižnice in tudi mnogi privatniki, saj so prve zvezke morali ponatisniti.

Zastopnik Celovške Mohorjeve Kattinig je prikazal zelo bogato in mnogostransko knjižno dejavnost njihove Mohorjeve. Ta ne izdaja vsako leto le rednega knjižnega daru, temveč tiska med letom tudi razne druge knjige v slovenskem in nemškem jeziku. Tako mislijo izdati izbrana dela koroškega bukovnika Drabosnjaka, pa slovar slovenskega ekonomskega jezika in še drugo. Založili so tudi učbenike za slovenske šole na Koroškem.

Celjska Mohorjeva družba je imela svoj redni občni zbor, ki je znova potrdil p. Hieronima Zvegljiča za predsednika. V odboru so po en zastopnik iz vsake dekanije v Sloveniji. Svoj sedež ima v Celju, kjer so sedaj prišli do lastne hiše. Med letom tiskajo knjige v redni izdaji, to je vsakoleten dar za člane; v izredni izdaji pa tiskajo razne knjige verske in vzgojne

vsebine ter tudi molitvenike.

Ob koncu srečanja je Vinko Ošlak sprožil zadevo Celovškega Zvona, ki se je že dobro uveljavil v slovenskem kulturnem prostoru in tudi pri rojakih v obeh Amerikah. Njegova prednost je, kot je dejal V. Ošlak, v tem, da dobiva vedno nove sodelavce poleg nekaterih stalnih. Tako so se v zadnji številki pojavili kar štirje novi sotrudniki. Omenil pa je težave s Slovenijo, kjer je revija predraga za takšnje finančne razmere in kjer so še vedno problemi tudi zato, ker prihaja revija z zamudo. Postavil je predlog, naj bi se vse tri Mohorjeve družbe zavzele za revijo Celovski Zvon.

Pa še to in ono so si povedali navzoči zastopniki, ki so svoje srečanje nadaljevali tudi pri kosilu. Med razgovori se je utrdilo spoznanje, da vsaka Mohorjeva družba živi in deluje v svojih posebnih razmerah, da pa se bo kljub temu dala izpeljati tudi kaka specifična skupna pobuda vsaj v prihodnje.

Litva v sovjetskem objemu

Upanje, da se bo pod Gorbačovom sovjetska verska politika v Litvi pozitivneje razvijala, se doslej ni izpolnilo. Vse kaže, da »liberalnost« generalnega sekretarja sovjetske partije velja samo za Mosko, ne pa tudi Kaunas in Vilno.

V skoraj petih desetletjih sovjetske oblasti v Litvi je morala katoliška Cerkev v tej deželi pretrpeti hude izgube. 484 katoliških cerkva in kapel je bilo odtujenih verskemu namenu in profaniranih, od tega 23 v Vilni in 22 v Kaunasu. Stolnica v Vilni je danes slikarska galerija. Vrh tega pa oblasti Cerkvi nagajajo, kjer morejo: Za cerkvene zgradbe — te je Sovjetska zveza podržavila — je treba vsako leto plačati »najemnino«, in sicer v višini enega odstotka vrednosti zgradbe. Električni tok za cerkve je šestkrat dražji kakor za zasebne hiše, zavarovalna premija za vaške cerkve je v Litvi trikrat večja kakor za zgradbe v mestu. Katoliška Cerkev v Litvi na noben način ne sme nastopati v javnosti, cerkveni tisk

je prepovedan, sakralni predmeti ali nabojni predmeti se ne smejo prodajati niti na cerkvenem prostoru.

V času litvanske neodvisnosti med 1918 in 1940 je bila katoliška Cerkev živa in močna skupnost. Temeljni kamen za litovsko cerkveno pokrajino je bil položen leta 1926. Takrat je litovska cerkvena pokrajina obsegala nadškofijo Kaunas, podrejene škofijo Vilnaviskis, Kaisidorys, Panevezys, Teilsiai in prelature Klaipeda. Od 3,3 milijona Litvancev jih je takrat bilo nad 85 odstotkov katoliške vere. Pred vojno je bilo v Litvi 1450 duhovnikov, 37 moških ali 85 ženskih redov.

Danes so vsi moški in ženski redovi prepovedani, za vernike je na voljo nekaj manj kakor 700 duhovnikov. Čeprav sta Cerkev in država med seboj ločeni, odloča država o študiju teologije: 50 odstotkov prošenj za edino duhovniško semenišče v Kaunasu država vsako leto zavrne. Danes deluje samo še to semenišče v Kaunasu; prvotno je Litva imela štiri semenišča.

Nobena cerkvena pokrajina danes nima rednega škofa. Nadškofijo Kaunas in škofijo Vilnaviskis vodi kot apostolski administrator škof Liudas Povilonis; pri vodstvu mu pomagata dva pomožna škofa. Škofiji Teilsiai in prelaturi Klaipeda načeluje škof Antanas Valcius, škofiji Kaisiadorys škof Vincentas Sladkevicius; oba sta apostolska administratorja. Škofijo Panevezys in področje nadškofije Vilna vodita kapitularna vikarja oz. — kakor se imenujeta v novem cerkvenem pravu — škofijska administratorja. Ze 25 let škof Julius Steponavicius, apostolski administrator škofije Vilna svoje službe ne sme opravljati. Živi v pregnanstvu v vasi Zagare, ki pripada sosednji škofiji Kaunas.

Kljub stalnemu zatiranju nečesa ne smemo spregledati: katoliška Cerkev v Litvi je še vedno v boljšem položaju kakor katoliška Cerkev v drugih delih Sovjetske zveze: ima cerkveno hierarhijo, četrta z začasnim statutom.

■ Sodišče v Lyonu (Francija) je po 37 zasledanjih obsodilo Klausu Barbicja, bivšega poveljnika Gestapa v Lyonu, na do smrti ječo. Med najbolj pomembne obsodbe sodi ugrabitelj in deportacija 44 židovskih otrok in deportacija 84 Judov, ki jih je dal Barbie ugrabiti na sedežu glavnega židovskega združenja v Franciji. ■ V Španiji je na cesti med Zamoro in Santiagu v Galiciji zgrmel v prepad turistični avtobus, pri čemer je izgubilo življenje 38 oseb. V pokrajini Saba v afriški državi Zaire pa je prišlo severno od kraja Lubumbaši (ex Elisabethville) do trčenja med potniškim vlakom in avtobusom. V nesreči je umrlo 143 oseb.

Izjava deželnega tainištva Slovenske skupnosti

Deželno tajništvo Slovenske skupnosti je na poglobljenih razpravah 24. junija in 2. julija analiziralo izide nedavnih parlamentarnih volitev. Pri tem je soglasno ugotovilo, da se je položaj slovenske narodne skupnosti v Italiji poslabšal, ker so bila protislovenska stališča mnogih političnih sil iz časa volilne kampanje, predvsem na Tržaškem, nagrajena na volitvah. V parlament je ob bistveni odgovornosti socialistične stranke in tudi njenih slovenskih volivcev prišel kandidat Liste za Trst, ki zavzema odločno negativno stališče do globalne zaščite.

Kot so to že ugotovili pokrajinski organi SSK v Trstu, zahteva politični trenutek razčiščenje stališč tudi v tržaški občinski koaliciji, katere najvidnejši predstavniki so sodelovali v gonji proti slovenskim interesom. V odnosih med Slovenci pa bo nastali položaj povzročil velike težave naslednjemu skupnemu delovanju ob enotnih pobudah manjšine.

Slovenska skupnost izreka zahvalo vsem volivkam in volivcem, ki so podprli njeno izbiro, da se za parlamentarne volitve poveže v koalicijo manjšin. Zahvalo izreka seveda tudi kandidatom in aktivistom.

Volilna izbira SSK, do katere je prišlo v iskreni želji, da bi bila stranka učinkovito prisotna na volitvah in da bi z utrjeno solidarnostjo med sodelujočimi skupinami koristila boju vse narodne skupnosti za doseg globalnega zaščitnega zakona v novem parlamentu, ni bila lahka. Kratki čas volilne kampanje tudi

Biseromašnik Mirko Zorn

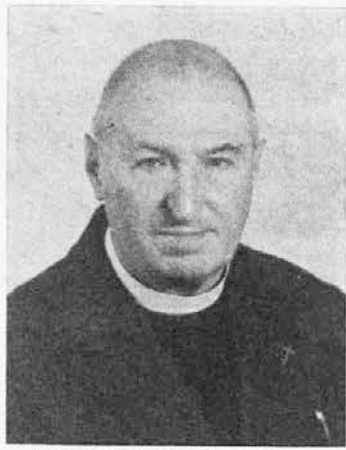
Prvačina, vas v spodnji Vipavski dolini, je stara župnija, kot pričajo župnijske krstne knjige. O njeni preteklosti je v koledarju GMD pisal njen vaščan g. Mirko Zorn. Kot ptica ne pozabi na svoje gnezdo, tako Mirko Zorn ni pozabil na svojo rodno Prvačino. Tam se je namreč rodil 1. aprila 1903, v družini, ki je dala Cerkev več duhovnikov, med njimi tudi goriškega nadškofa Alojzija Zorna (1883-1897).

G. jubilant Mirko Zorn je svoje šolanje začel v domači vasi, nato v Gorici, kjer je stopil v goriško bogoslovje in postal mašnik 12. julija 1927; posvetil ga je skupaj s štirimi prijatelji nadškof Sedej. Vidimo jih na fotografiji; sedijo od leve proti desni: Alojzi Gulič, sedaj upokojeni župnik v Portorožu; biseromašnik Mirko Zorn; stojijo: pokojni Albin Martinčič, ki je umrl v Gorici, Darko Goljevšek, prav tako pokojni, Anton Zagar, ki je po zadnji vojni odšel v Čile, kjer še vedno živi blizu mesta Concepción.

Nadškof Sedej je po novi maši g. Zorna poslal za kaplana v Cerkno, kjer je ostal tri leta, nakar je odšel upravljat župnijo Gorenje polje pri Kanalu, od koder je bil imenovan za župnika v Breginju. Tu je ostal 13 let do novembra 1946, ko se je odločil, da ne bo čakal nove Jugoslavije.

Prešel je v videmsko škofijo, saj je v Breginju bil najbližji sosed Beneški Sloveniji in s tem videmski škofiji. Dobil je službo v župniji blizu Prato Carnico, zatem pa tisoč metrov visoko v vasi Givigliano di Rigolato v Karniji do poletja 1952.

Tedaj se je z odhodom g. Zorža v Mavhinje izpraznilo mesto župnika v Mirniku in g. Zorn se je vrnil v svojo škofijo ter prevzel upravo Mirnika, ki je bil tista leta še slovenska župnija. Pod Mirnik je spadalo še Skriljevo in cerkev Matere božje na Golem Brdu. Toda ta cerkev in vas

Biseromašnik Mirko Zorn

sta po razmejitvi ostali v Jugoslaviji.

Okleščena mirniška župnija je vedno bolj izgubljala slovensko podobo. Ob odhodu g. Zorna v pokoj leta 1971 je bil Mirnik že v veliki večini furlanska oz. italijanska vas. Nekaj slovenskega se je ohranilo v Skriljevem, dokler je bila tam slovenska šola. Toda zaradi upadanja števila otrok so tudi šole v Skriljevem zaprli. Tako je sedaj v Mirniku samo italijanska šola, župnijo pa upravlja župnik iz Dolenj.

G. Mirko Zorn se je po upokojitvi nastanil v Gorici, najprej v lastni hiši, potem pa se je preselil k sestram Čudodelne svetinje na Korzu. Tam živi, moli in mašuje in se še vedno živo zanima za vse, kar se pri nas dogaja.

Od petih novih mašnikov iz leta 1927 živijo še trije; vsem trem, posebno še g. Mirku Zornu naše čestitke za tako visok duhovniški jubilej in Bog, ki jih je tako dolgo ohranil še čile, naj jih čuva še nadalje, saj mašnikov tako zelo potrebujemo.

G. Mirko Zorn bo imel biserno mašo v nedeljo 12. julija ob 12. uri v cerkvi sv. Ivana v Gorici.

Slovenski novomašniki goriške nadškofije, posvečeni 12. julija 1927. Na desni sedi biseromašnik Mirko Zorn.

V času novih maš v Sloveniji, ob vsakoletni Cirilmetodovi nedelji v juliju in na začetku Marijinega leta vabi Apostolstvo sv. Cirila in Metoda v Trstu tudi letos na

DUHOVNIŠKO IN EKUMENSKO SLOVESNOST

ki bo v nedeljo 12. julija ob 17. uri v Marijinem svetišču na Vejni nad Trstom. Slovesno bogoslužje bo vodil novomašnik Jože Jakopič iz Deskel na Goriškem.

Odprto pismo Mihailu Gorbačovu

Devet znanih ruskih pravoslavni osebosti je pozvalo sovjetskega voditelja Mihaila Gorbačova, naj proces demokratizacije razširi tudi na versko področje. Podpisniki opozarjajo, da notranjepolitične in družbene sprostitev ni mogoče deliti same na sebi, zato bi bilo prav, da bi vanjo vključili tudi spremembe na cerkvenem področju.

Med drugim zahtevajo izboljšanje pravnega položaja ruskih vernikov, izpustitev vseh, ki so zaprti zaradi ugovora vesti, pred 1000-letnico pokristjanjenja Rusije pa še vrnitev znanega pravoslavne samostana v roke ruske pravoslavne Cerkve. Pisni odprti pisma opozarjajo, da sedanjih zakonskih omejitev verskega življenja (prepoved dobrodelnosti) ne morejo sprejeti z razumevanjem.

Poljski škof obsoja cenzuro

Varšavski pomožni škof Kazimierz Romaniuk je v članku za komunistično glasilo Polityka ostro obsodil strogo cenzuro

tiska na Poljskem. Ta dokazuje po eni strani »šibkost oblasti«, po drugi pa »ponižuje ljudi«.

Oblasti je povabil, naj dokažejo svoj pogum in se odpovedo cenzuri, kajti »država, ki nadzoruje izjave svojih ljudi in jih omejuje, vlada slabo in nima prihodnosti«.

Katoliško-pravoslavni dokument

V italijanskem mestu Bari se je nedavno končalo peto zasedanje katoliško-pravoslavne komisije za dialog med katoliško in pravoslavno Cerkvijo. Na zasedanju so sprejeli skupen dokument o »Veri, zakramentih in edinosti Cerkve«. Besedilo, ki bo predvidoma objavljeno avgusta, priznava različno tradicijo v zakramentalni praksi obeh Cerkva, hkrati pa priporoča nadaljnje teološko in liturgično poglabljanje tistega, kar je obema Cerkvama skupno. Naslednje srečanje komisije bo junija prihodnjega leta v samostanu New Valamo na Finskem.

Izstopanje iz Zveze komunistov Slovenije

Po pravilih je osnovna organizacija Zveze komunistov (ZK) dolžna oceniti vsak izstop, vendar se je to do sedaj izvajalo nedosledno. Pred kratkim pa je centralni komite ZK Slovenije na podlagi izstopnih izjav bivših članov ZKS iz 20 večjih občinskih organizacij (zajeli so jih 60 %) ugotovil naslednje vzroke za izstop:

24 % bivših komunistov je kot razlog izstopa navedlo osebne razloge, 22 % jih je navedlo previsoko članarino, 20 % občutek nemoči, da lahko kot komunisti prispevajo k izboljšanju razmer, pri 18 % je bil vzrok izstopa nejasen, 7 % navaja nezadovoljstvo zaradi položaja v svojem delovnem kolektivu, oziroma družbi in enak odstotek je tistih, ki so bili nezadovoljni zaradi slabega dela osnovne organizacije ZK kot celote.

»Iz zveze komunistov sem izstopil zlasti zato, ker veliko ljudi nima več zaupanja v to organizacijo in zaradi njenega delovanja s pozicij oblasti. Glede perečih vprašanj nadaljnjega razvoja družbe (zlasti gospodarskega) so bili že pred časom sprejeti dobri sklepi, ki pa se žal ne uresničujejo, ker je zveza komunistov preveč kompromisarska in oportunistična. Vrsto let sem v svoji osnovni organizaciji ZK opozarjal na napake pri delu in delovanju zveze komunistov, a zaman, in počutil sem se kot na stranskem tiru.«

To je delček izpovedi bivšega člana ZK, ki je — po dobrih štirih desetletjih članstva v KP in ZK — pred nekaj meseci vrnil rdečo izkaznico. Vendar poudarja, da je po srcu in prepričanju ostal komunist. Tistih, ki ob izstopu iz ZK pravijo, da bodo po prepričanju ostali komunisti, je še veliko, kar kaže, da niso zadovoljni s takšno zvezo komunistov, kakršna je zdaj.

Osebne razloge in članarino so bivši člani ZK pogosto navedli kot vzroka izstopa, a sta verjetno tudi maska, ki prikriva prave vzroke. To potrjuje izjava Janeza Starine iz Nove Gorice, ki je pred mesecem in pol zapustil vrste komunistov in takole utemeljuje svojo odločitev:

»Stvari, s katerimi se ne morem strinjati, so se kopičile že dalj časa. Potem pa so zvezni mladinski funkcionarji podvomili o primernosti Prešernove Zdravljice na začetku poti šafete mladosti. Nato, konec aprila, je predsednik mariborskih komunistov Rafael Razpet prekinil proslavo, ki so jo pripravili dijaki srednje ekonomske šole v Mariboru... Komunisti v Novi Gorici so to ocenili kot mariborski problem in moj izstop označili kot nezrelo in neresno dejanje. Zame pa to ni mariborski problem, tako kot Cankar ni le vrhniški, ne Prešeren le radovljiški. ZK je pokazala, da je omahljiva, neenergična. V majhnem slovenskem prostoru se sama potiska na rob, v marginalnost, namesto, da bi aktivno posegla v jedro dogajanj.«

Med člani, ki so letos zapustili novogoriške osnovne organizacije ZK, je največ starih od 27 do 35 let. Večina je iz neposredne proizvodnje in ni v partiji več kot pet let. Najpogostejši vzroki, ki jih navajajo v svojih izstopnih izjavah, so: previsoka članarina, premalo možnosti, da bi posegli v bistvo problemov, nemoč pri premagovanju težav in osebni razlogi.

V tolminskem občinskem komiteju ZKS — glede na število izstopov v prvih mesecih letos — menijo, da bo letos v njihovi občini izstopilo iz ZK trideset do štirideset članov. Večina tistih, ki zapuščajo vrste komunistov, je starih 27 do 40 let, od teh pa jih ima približno petina visoko ali višjo izobrazbo.

V eni od pomurskih organizacij ZK je komunist vrnil knjižico po dvaindesetih letih aktivnega dela. Nikakor ni mogel preboleti, da zveza komunistov nima vpliva na spreminjanje razmer — da se skoraj noben sklep, pomemben za usodo naše družbe, ne uresniči v ZK in nato še v širši družbi.

Komunisti, zaposlena v Pomurskem tisku, pa sta se za ta korak odločila po sedemnajstih oziroma devetnajstih letih članstva v ZK. Razočarana sta bila nad nemočjo ZK v družbi in tudi nad nemočjo njune osnovne organizacije. V zvezo komunistov sta ves čas verjela, predvsem kar zadeva uresničevanje njene vodilne vloge pri razvijanju družbe.

V ljubljanski občini Moste-Polje je članarina kot razlog izstopa v izstopnih izjavah najpogostejše omenjena, v občini Ljubljana Center pa je previsoko članarina kot vzrok izstopa iz vrst ZK letos navedla desetina bivših komunistov.

Način, na kakršnega so bivši člani ZK v svojih izstopnih izjavah in v pogovoru navajali ta vzrok, pa kaže, da je pogosto članarina povod izstopa iz ZK, vzroki pa

tičijo drugje. S tem ni rečeno, da ta — zlasti za nekatere — ni previsoka, ni rečeno, marveč, da je pogosto ista pika na i, zaradi katere se marsikateri član odloči, da ne bo več sofinanciral organizacije, kakršna je zdaj zveza komunistov.

To trditev podkrepi, npr., izjava bivšega člana ZK iz močlanske občine, ki je ob svojem izstopu med drugim zapisal: »V zvezo komunistov sem vstopil kot aktiven mladinec, z velikimi ideali do boljšega jutri. Takrat sem bil star sedemnajst let. Danes, deset let pozneje, imam še ideale, zapisane v rdeči knjižici, ki sem jo dobil ob sprejemu v ZK. Tudi zaradi teh, le napisanih idealov, sem se odločil, da izstopim iz organizacije, v kateri so nekateri za svoje delo, oziroma uresničevanje sklepov in členov iz rdeče knjižice (s članarino članov) predobro plačani glede na opravljeno delo.«

Pomembne so tudi ugotovitve, da največ izstopajo iz ZK ženske, delavci in strokovnjaki, kar še dodatno slabi strukturo članstva, saj tudi med črtanimi in izključenimi prevladujejo delavci. Mogoče je zanimiv podatek, da so med tistimi, ki

zapuščajo vrste ZK, v večini člani, ki so bili sprejeti med letoma 1976 in 1980; se pravi v času umirjenih družbenopolitičnih razmer in relativne blaginje ter množičnih sprejemov v ZK. Veča pa se tudi odhajanje članov, ki so bili v partiji od 11 do 16 let in so še do nedavnega veljali za najbolj stabilno skupino.

V ZKS so do leta 1981 pri prenehanju članstva prevladovala črtanja, na drugem mestu so bili izstopi, najmanj pa je bilo izključitev. Po letu 1984 pa prevladujejo izstopi, medtem ko je izključitev še vedno najmanj. Drugačne so razmere v ZKJ, kjer je črtanje najpogostejša oblika prenehanja članstva, sledijo izstopi, najmanj pa je izključitev.

V ZKS se je število članov v letih 1984, 1985 in 1986 zmanjšalo za približno 4700, v petih mesecih letos pa še za nadaljnjih 1858. Pri tem je vsaj tako resen problem kot so izstopi ter drugi dve obliki prenehanja članstva tudi sprejem v ZK, če vemo podatke, da se iz leta v leto večja število osnovnih organizacij, ki sprejema malo članov, ali pa sploh nobenega in da je takšnih že skoraj polovica.

OKNO V DANAŠNJI SVET

Boljši časi za Cerkev na Malti

Novi krščanskodemokratski malteški ministrski predsednik Edward Fenech Adami, ki je zmagal na nedavnih parlamentarnih volitvah, je napovedal korenite spremembe v odnosih malteške vlade do Cerkve. Pri tem se je popolnoma odrekel politiki svojega prednika Mifsuda Bonnicija, ki je hotel omejiti delovanje katoliške Cerkve, kar je povzročilo številna negotovanja doma in v tujini, otežilo pa tudi diplomatske stike z Apostolskim sedežem.

Fenech Adami želi popraviti napake socialistične vlade, ki je bila na oblasti 16 let. Tako je načrtovala razlastitev vseh cerkvenih posestev, spravila pa se je tudi na zasebne šole, ki so bile v veliki večini katoliške. Te je hotela prirediti tako, da je izdala odlok, da zasebne šole ne smejo pobirati od učencev šolnine. Zaradi tega je prišlo leta 1984 celo do stavk in javnega ogorčenja nasprotujočih staršev. Spor se je pomiril šele leta 1985, ko so po posredovanju Apostolskega sedeža poskušali prehodno rešitev.

Novi mašni obrazci v čast božji Materi

Vatikanska kongregacija za bogoslužje je izdala 46 različnih mašnih obrazcev v čast Mariji. Te molitve, pretežno del povsem nove, imajo zelo bogato teološko in duhovno vsebino. Mašni obrazci so izdani v latinščini in jih je treba seveda prevesti v razne jezike. V pripravi je tudi slovenski prevod.

Spomenik kardinalu Wyszyńskemu

V glavnem mestu Poljske so postavili spomenik kardinalu in varšavskemu nadškofu Stefanu Wyszyńskemu, ki je umrl leta 1981. Slovesno odkritje spomenika je bilo v sredo 27. maja; opravil ga je naslednik Wyszyńskega, kardinal Jozef Glemp.

Pri slovesnosti je Glemp poudaril za sluge svojega predhodnika, ki se je 33 let trudil za katoliško Cerkev na Poljskem in je bil med 1953 in 1956 deloma v ječi, deloma v hišnem zaporu. V srcih vernikov Wyszyński kot »primas tisočletja« ne neho živi. Že sedaj na tisoče ljudi moli k pokojnemu.

OD TEDNA DO TEDNA

■ Papež Janez Pavel II. je končno sprejel odstop genovskega nadškofa in kardinala Giuseppeja Sirija, ki ima že 81 let. Nasledil ga bo škof msgr. Giovanni Canestrì. Nadškof Siri je bil zelo močna osebnost, v Genovi zelo priljubljen tudi pri delavskih množicah, a ponovno kritiziran od laičnih krogov, češ da zavzema preveč konservativna stališča. Pogosto je z izjavami posegel v vsakdanje življenje ter se ni bal tudi političnih smernic za svoje vernike. Dvakrat je bil na papeškem konklavu kandidat za papeža in tudi prejel precej glasov.

■ Potem ko sta si obe zbornici novozvoljenega italijanskega parlamenta izvolili novi predsedstvi — na čelu poslanske zbornice bo še naprej Nilde Jotti (PCI), na čelu senata pa dosedanjí tajnik re-

publikanske stranke Giovanni Spadolini —, je sedaj na predsedniku države Cossigi, da začne s posvetovanji za sestavo nove vlade. Ta bodo brez dvoma težka, saj so socialisti polni zahtev, krščanski demokrati pa so tokrat trdno odločeni, da predsedstvo vlade spet pride v njih roke.

■ Deželna vlada na Sardiniji, ki jo sestavljajo sardinska akcijska stranka, socialisti, socialdemokrati, komunisti in republikanci, je odstopila. Vzrok: nesoglasje glede razdelitve odborniških mest. Sedanja vlada vodi Sardinijo že 23 mesecev, stranka relativne večine na otoku DC pa je obsojena na opozicijo. Zdi se, da bo tako še naprej, kajti mnogi jo dolžijo, da je s svojim tridesetletnim vladanjem privredila Sardinijo v položaj brez pravega izhoda.

■ Luca Aquarone iz Genove, star 32 let, je bil že dalj časa predan mamilom in si je že ponovno hotel vzeti življenje. Sedaj mu je to uspelo. Sklenil se je zastrupiti s plinom. Ta je začel uhajati tudi na ulico. Iz nepojasnjenih vzrokov je nato plin eksplodiral, razdejal njegovo stanovanje in še sosednja. Posledica je bila, da so poleg njega še tri osebe izgubile življenje.

■ V Madridu je prišlo do atentata, katerega žrtev je postal drugi tajnik iranskega veleposlaništva. Ko se je vsedel v svoj avtomobil, je eksplozija raznesla sprednji del vozila, mu huje poškodovala oko, laže pa ranila mimo idočega pešca.

■ V Moskvi se mudi na šestdnevem obisku predsednik ZR Nemčije Richard von Weizsäcker. Spremlja ga zunanji minister Genscher. Zadnjič je obiskal Sovjetsko zvezo kak zahodnonemški državni poglavar pred 12 leti. Predmet pogovorov je bil to pot med drugim zadnji razorožitveni načrt Gorbačova, ki predlaga odstranitev vseh jedrskih raket iz Evrope. Pogovor je tekel tudi o usodi dveh milijonov sovjetskih Nemcev, od katerih bi se jih rado vsaj 60.000 izselilo. Na moskovskem letališču je uglednega gosta sprejel predsednik SZ Gromiko. Temu je Weizsäcker jasno povedal: »Nemci, ki danes živijo ločeno na Vzhodu in Zahodu, se niso nehali in se tudi ne bodo nehali čutili kot pripadniki enega samega naroda.«

■ Po uspešnem obisku, ki ga je avstrijski državni poglavar Waldheim opravil v Vatikanu, je doživel zelo toplej sprejem tudi v Jordaniji, kamor ga je kmalu po izvolitvi povabil kralj Husein. Seveda to Judom ni bilo všeč in izraelski ministrski predsednik Jitzak Šamir je ta Waldheimov obisk obsodil z opozorilom: »Arabske države, ki dejansko želijo miru z Izraelom, bi se morale oddaljiti od vsakega ravnanja, ki spominja na nacizem in biti občutljive za odmeve, ki jih vse to, povzroča med judovskim ljudstvom.«

Izstopi iz Cerkve v Zahodni Nemčiji

Katoliška Cerkev v Zvezni republiki Nemčiji beleži iz leta v leto višje število izstopov iz Cerkve. Leta 1985 se je izpisalo 75.000 ljudi, prvi podatki za lansko leto pa naznanjajo nadaljnjo pot navzdol. Prav tako močno upada obisk nedeljske maše in cerkvenih porok ter krstov. Eden od vzrokov za izstop iz Cerkve je obvezno plačevanje cerkvenega davka.

Letošnje tržaško skupno romanje

Ko smo se odločili za letošnje skupno romanje, še nismo vedeli, da bo sv. oče razglasil Marijino leto. Nehote je bilo romanje popolnoma v skladu z Marijinim letom, saj smo obiskali tri znamenita Marijina svetišča: Loreto, Pompeje in Marijo Angelsko v Assisi. Da je bila izbira posrečena, je pokazala tudi udeležba. Kar pet let zapovrstjo sta odpeljala romarje samo dva avtobusa, letos pa so bili trije.

Za srečno potovanje in za uspeh romanja smo se priporočili prvo jutro v cerkvi na Opčinah in v cerkvi v Rojanu. Vožnja je potekala po predvidevanju. Ob trinaesti uri smo že dospeli v San Marino in sedli h kosilu. Časa je bilo dovolj in smo lahko obiskali tudi sam kraj, kjer kar mrgoli turistov.

LORETO

V Loreto smo se pripeljali precej zgodaj zvečer. Tam smo stanovali vsi v istem hotelu in pri delitvi sob za 150 ljudi pride skoraj vedno do težav, ker pač ni vedno vse tako, kot je bilo napovedano in objavljen. Končno smo le dobili vsak svojo sobo.

V torek 30. junija zjutraj po zajtrku smo vsi hiteli v veličastno Marijino baziliko. Skupna maša je bila šele ob devetih in pol, zato smo imeli priložnost za ogled, zlasti za obisk Marijine hišice, ki naj bi jo angeli prinesli iz Nazareta. Ni važno, ali je to res ali ne, dejstvo je, da verni ljudje v tej hišici, ki je spremenjena v kapelo, zaupno častijo Marijo in se ji priporočajo.

Kapela je premajhna za večjo romarsko skupino, zato smo imeli sv. mašo pred glavnim oltarjem. Somaševanje je vodil škof vikar dr. Lojze Škerl, govoril pa nam je predstojnik romarskega svetišča na Ptujski gori minorit p. Maks Klanjšek. On nam je govoril tudi naslednje dni. Somaševalo je še pet drugih duhovnikov: Jože Kunčič, župnik iz Sv. Križa, dekan Ivan Kretič iz Devina, Milan Nemac od Sv. Ivana, Žarko Škerlj iz Mačkolj in Stanko Zorko iz Rojana.

Po maši do kosila smo imeli še čas za ogled mesta, ki je na griču in nudi lep razgled daleč na okoli. Nekateri so obiskali pokopališče poljskih vojakov (1.100), ki so padli v bojih po srednji Italiji med zadnjo vojno. Takoj po kosilu smo se odpeljali proti jugu.

POMPEI

Vožnja do Pompejev ni bila posebno prijetna. Prek Apeninov proti Neaplju še ni izdelana avtocesta. Kraji so pa zares slikoviti. Pred Neapljem smo se znašli v hudi gneči. Bila je pač večerna ura, ko so se vsi vračali z dela.

Pompeji so znameniti zaradi izkopanin starih Pompejev, ki jih je leta 79 po Kr. uničil oblak pepela iz bližnjega ognjenika Vezuva. Za romarje pa je važna izredno mogočna bazilika, ki je posvečena rožnovenski Materi božji. Novi Pompeji so danes cvetoče mesto. In se zdi skoraj neverjetno, da so bili v prejšnjem stoletju tu samo zapuščen močvirnat kraj. Glavno zaslugo za razvoj ima advokat blaženi Bartolo Longo, ki se je zavzel za zapuščene ljudi, jih navajal h krščanskemu življenju in pospeševal Marijino češčenje z molitvijo rožnega venca. On je tudi ustanovil zavetišče za zapuščene otroke in bil pobudnik za gradnjo sedanje mogočne cerkve.

Upravitelj bazilike nas je izredno prijazno sprejel. Somaševanje je vodil dekan Ivan Kretič, govoril pa nam je spet p. Maks. Po maši smo si želeli ogledati razvaline starih Pompejev. A, glej, smola! Zaradi stavke uslužbencev je bil vhod zaprt. Nič ni pomagalo, da smo prišli iz daljnjega Trsta. Pokazali so nam turiste iz Anglije, ki tudi niso mogli vstopiti.

Doživetja v Medjugorju

(V Mostarju nad Neretvo sem slišal slavčka pet...)

NASTAJA NOV ROMARSKI KRAJ

Ali se Marija res prikazuje? Potrditve ne dobiš. Vse je tako preprosto, skoraj vsakdanje, vendar iskreno, da ni več važno, ali se Marija prikazuje ali ne. Medjugorje je postal romarski kraj Marije, Kraljice miru. V svojem srcu pa vendar začutiš neko veselo zadoščenje in mir, ki je božji in Marijin dar. Mislim pa, da kdor ima Boga za Očeta in Marijo za Mater, ima v vsaki domači cerkvi, v svoji lastni verni družini Medjugorje tudi brez čudežev in brez prikazovanj.

Molitev rožnega venca se v cerkvi nadaljuje, malo pred sedmo prenehajo mo-

ASSISI

Po kosilu nas je čakala dolga pot v Assisi, ki pa jo je prekinil obisk na Montecassinu. Kot mogočna trdnjava je benediktinski samostan na 517 m visokem hribu. Tu je sv. Benedikt (l. 480-547) urenil svoj redovniški ideal združevati delo in molitev: Ora et labora! — Moli in delaj! Redovniki benediktinci imajo glavno zaslugo za pokristjanjenje Evrope. Samostan je bil večkrat porušen, zadnjič od bombardiranja l. 1944, a vedno obnovljen. Tudi tu so dali poljski vojaki velik delež krvi za zavzete hriba, ki so ga branili nemški vojaki. Padlo je 1111 poljskih vojakov, ki počivajo na skrbno urejenem pokopališču za samostanom.

Na Montecassinu smo se pripeljali pre zgodaj. Obiskov je veliko, zato menihi skrbijo za strog red. Ogled je popoldne možen šele od treh in pol dalje. Vendar so se dali preprostiti in nam dovolili vstopiti ob treh. Tu je bogata paša za oči, pa tudi priložnost za premišljevanje o preteklosti.

Zaradi obiska na Montecassinu smo prišli v Assisi šele ob devetih zvečer. Nevolja predstojnika pri baziliki Angelske Marije se je kmalu umaknila razumevanju.

Naslednje jutro — v četrtek 2. julija — smo lahko bolj dolgo počivali. Po zajtrku smo se odpeljali v mesto na ogled glavnih znamenitosti. S taksiji smo obiskali znameniti puščavniški samostan, imenovan Carceri. Sem se je sv. Frančišek umikal v samoto. Nato smo si ogledali cerkev sv. Damijana, kjer je bil prvi samostan klaris.

Romarsko sv. mašo smo imeli šele popoldne ob štirih v kripti pri grobu sv. Frančiška. Somaševanje je vodil Stanko Zorko, p. Maks pa nam je s toplo besedo naslikal sv. Frančiška, saj je tudi sam član njegovega reda. Po maši nas je vodil p. Maks po srednji in zgornji baziliki, ki ju zelo dobro pozna.

V petek, zadnji dan romanja, smo imeli romarsko sv. mašo v kripti bazilike Marije Angelske, v bližini kraja, kjer je sv. Frančišek umrl. Somaševanje je vodil p. Maks, ki je v govoru povzel glavne namene romanja in predložil sklepe. Potem smo bili prosti do kosila. Pričakovali smo, da se bomo vrnili v Trst zelo pozno,

a je vožnja potekala tako ugodno, da smo se vrnili domov že pred deseto uro.

Pri pripravi in potekanju romanja je sodelovalo več ljudi, vendar je imel glavno skrb, delo in odgovornost g. Jože Kunčič, predsednik Duhovske zveze. Naj mu dobri Bog in Devica Marija vse poplačata.

Med vožnjo domov je prišlo do razgovora, kam bi šli prihodnje leto na skupno romanje. Mnogi so izrazili, da bi se po trinajstih letih vrnili v Oropo pri Turinu. Izgibali naj bi se dolгим in utrudljivim vožnjam.

SZ

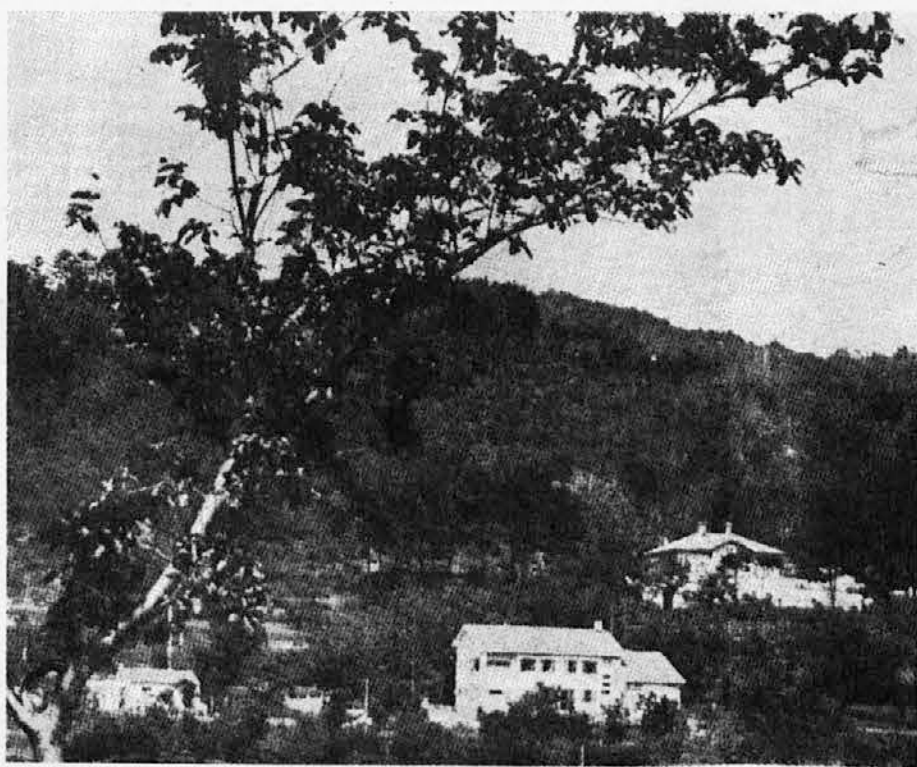
40-letnica kolonije SLOKAD

V nedeljo 12. julija bo društvo SLOKAD (Slovensko karitativno društvo) proslavilo 40-letnico delovanja v prid slovenski mladini med počitnicami. Dolga je bila pot ne samo v času (40 let) temveč tudi po krajih, kjer je mladina uživala zdrave in vesele počitnice.

Začetek je bil v Zabnicah v prostorih vojaške kasarne. Nato eno leto v Naboretu, potem še dve leti v Zabnicah v šoli. Videmska prefektura nas je izgnala iz teh krajev, ker »smo bili nevarni za Kanalcane«. Leta 1951 smo šli v Rigolato, kjer smo ostali še dve leti. Tudi od tam smo morali proč. Našli smo zatočišče v daljni Enna di Torrebelticino v hribovitih krajih pokrajine Vicenze. Leta 1956 smo dobili prostor v Paularu. Od tam smo se preselili v hribe nad Vittorio Veneto in sicer 1961 v Lamosano in potem tri leta v Tambah. 1965 smo končno le prišli domov v Drago in tu se najbolje počutimo otroci in osebje, ki tam skrbijo za mladino.

Veselo hočemo praznovati lepo in kar visoko obletnico. Zato smo povabili tudi odličan ansambel »Krt« iz Stranj pri Kamniku. Vodjo tega ansambla dobro poznajo naši otroci in starši: Dominik Krt. Nastopil je na 17. festivalu v Števerjanu in uspel priti v finale. Z ansamblom bodo nastopili tudi številni otroci: 60 jih je.

Vabimo vse starše, naše prijatelje in še posebno tiste osebe, ki so delovale v teh dolгих letih v naših kolonijah in tudi tiste, ki so bile v 40 letih deležne prijetnih počitnic. Začetek praznovanja ob 17. uri na travniku poleg kolonije.

PRAZNOVANJE 40-LETNICE KOLONIJE SLOKAD V DRAGI PRI BAZOVICI

v nedeljo 12. julija ob 17. uri

Nastopi ansambel »Krt« iz Stranj.

Pa še ena beseda o zadnjih volitvah

V zvezi s komentarjem urednika K. H. o nedavnih parlamentarnih volitvah, objavljanim v Katoliškem glasu 2. julija letos, so nujno potrebna nekatera pojasnila, ki bodo gotovo zanimala tako bralce lista kot tudi druge, ki so v eni ali drugi obliki posegli v volilno kampanjo in katero je podpisani zelo pozorno spremljali... Pojdimo kar po vrsti:

1. Premisna trditev, da »so bili tradicionalni volivci SSK razdvojeni pred volitvami«, je samovsečna in pavšalna. Enako upravičeno bi lahko kdo drugi trdil, da so bili »raztrojeni« in morda celo »razčvetverjeni«, in jih pozival, naj glasujejo razpršeno. Če pristojni organ slovenske stranke sklepa o nastopu na volitvah v manjšinski koaliciji pod znakom Sardinke akcijske stranke ni sprejel soglasno (kar je v demokratičnem ustroju povsem normalno), ni to še za nikogar razlog, da demokratično sprejetemu sklepu javno nasprotuje v besedah in celo dejanjih, ali da to nebiestveno okoliščino uporabi za javno napeljevanje k razprševanju glasov v korist stranke, ki ni pokazala pripravljenosti skleniti kak volilni dogovor, ampak se je celo v sami kampanji vse prej kot krščansko vedla do vprašanja pravične zaščite Slovencev. Zaradi tega se je SSK odločila za zaveznitvo s sorodno Sardinso akcijsko stranko kot »minus malum«, ker je vsako drugačno izbiro smatrala za »maius malum« (večje zlo).

2. SSK kot demokratična stranka ni nikdar svojih volivcev skušala posiljevati, ampak je njihovo osebno odločitev vedno spoštovala in jo upoštevala kot dejstvo. Na parlamentarnih volitvah leta 1983 je npr. kakih 85 % tradicionalnih volivcev sledilo njenemu pozivu, da prečrtajo znak lipove vejice. Ostalih 15 % je verjetno glasovalo za nekatere vsedržavne stranke po lastnem preudarku, in nihče jih ni zaradi tega obsojal. Podobno se je zgodilo ob parlamentarnih volitvah leta 1976 in 1979, da ne omenimo evropskih volitev leta 1979 in 1984. Svobodno so glasovali tudi drugače, kot je svetovala SSK, a zavoljo tega ni nikomur ničesar zamerila. Tudi razni krajevni krogi in tedniki niso ustvarjali nobenih pomislekov pri volivcih. Zakaj letos s strani nekaterih tolikšno pounarjanje neke nujne vnaprejšnje »razdvojenosti« volivcev, mnogim ni jasno ali pa jim je še preveč jasno!

3. SSK je s svojim nastopom v koaliciji manjšin med drugim hotela nuditi alternativo tudi tistim Slovincem, ki volijo PCI predvsem zaradi slovenskih kandidatov na njegovih listah, in jih s tem usmeriti, da bi tudi na deželnih volitvah prihodnjega leta še bolj prepričano podprli izvolitev predstavnika SSK v deželni svet. Zato je vodstvo SSK polagalo veliko važnost tudi samemu številčnemu rezultatu zadnjih volitev. Poleg tega je v to splošno pripravo za prihodnje upravne volitve (za obnove občinskega in pokrajinskega sveta v Trstu, pokrajinskega sveta na Gorškem) in zlasti za deželne volitve, vložila veliko naporov in energij v obliki nastopov po radiu in televiziji, v tisku in mobilizirala aktiviste. Čim boljši volilni rezultat bi vplival vzpodbudno na vse tradicionalne volivce pa tudi na vse druge in na vse dejavnike manjšine.

Če imamo pred sabo vse te vidike manjšinske volilne povezave, je vsako drugačno početje ali ravnanje nekkih krogov objektivno izpadlo kot zaviranje, da se tako prepreči morebiten »prevelik« uspeh omenjene povezave s Sardinso akcijsko stranko in nekomu dokaže, da se je »krvoda-jalska« akcija v korist ne ravno šibke stranke relativne večine v državi izvedla, pa čeprav po načelu, da bi bil vok sit in koza cela. Posledica: zadovoljna nista ne volk ne koza!

Zelo težko bo ponovno vzpostaviti idejno in akcijsko enotnost. Zato bo moral

v primeru neuspešnih izidov upravnih in deželnih volitev prihodnjega leta za demokratične in katoliške Slovence vsakdo prevzeti svoj del odgovornosti.

Nikakor ne gre obsojati tistih Slovencev, ki so pri parlamentarnih volitvah po lastnem preudarku ali od drugih napeljeni v dobri veri glasovali drugače kot jim je svetovala SSK. Ni pa mogoče razbremeniti vsake odgovornosti tiste kroge, ki so s cenanim prikazovanjem »razdvojenosti« volivcev in preživelih »strahov« dejansko povzročili zbegonost v volilnem zboru, kot se že dolgo ni zgodilo. Zato ob vseh teh dejstvih ostaja vprašanje: »Cui prodest?«, komu koristi vse to.

A. Tul

S TRŽAŠKEGA

SSK ne more pozabiti protimanjšinske gonje

V sredo, 1. julija, je kot napovedano, zasedal pokrajinski svet SSK v Trstu in razpravljal o političnem položaju po parlamentarnih volitvah, ki so zlasti v Trstu potekale v ozračju ostre protislovenske gonje pod geslom nasprotovanja »bilin-gvizmu«.

V tej kampanji sta prednjačili Lista za Trst in PSI, ki sta prav na tej osnovi sklenila volilno zaveznitvo, ki je nagradilo njuno protislovensko gonjo. S pomočjo tega zaveznitva sta bila izvoljena na listi PSI senator prof. Agnelli in skrajno protislovensko usmerjen pristaš Liste za Trst odv. Camber. V volilno kampanjo proti priznavanju pravic Slovincem sta poslegla tudi tržaški župan Staffieri in pokrajinski tajnik PSI Seghene. K uspešni izvolitvi omenjenih parlamentarcev in še zlasti odv. Camberja so na žalost prispevali tudi glasovi slovenskih socialistov, kot to izhaja iz volilnih izidov in dovoljnih izjav samih slovenskih socialistov.

Po volitvah se je torej stanje slovenske narodne skupnosti v Italiji močno poslabšalo. Zato Slovenska skupnost kot politična predstavica manjšine ne more sedaj po končanih volitvah pozabiti na sramotno volilno kampanjo proti Slovincem. Zato je odločno postavila zahtevo po preverjanju odnosov v koaliciji na tržaški občini. Njen pokrajinski svet je na omenjeni seji soglasno potrdil zahtevo po temeljitih razčiščenju, ki naj privede do odstopa sedanjega občinskega odbora z njegovimi najvišjimi predstavniki vred.

Slovenska skupnost ni nikdar iskala sovražnikov, obratno, z veliko mero strpnosti je skušala ustvariti konstruktiven dialog z večinskim narodom. Toda vsako potrpljenje ima svoje meje, zato določenih stvari ni mogoče pozabiti v imenu nekatere pasivne »enotnosti«, ki jo nekateri prilično in neprilično zagovarjajo.

Po zadnjih novicah naj bi bila zahteva SSK po odstopu tržaškega občinskega odbora sprejeta in se formalizirala po glasovanju proračuna. Ker pa ne odstopi tudi župan Staffieri, bo SSK verjetno izstopila iz občinskega odbora.

Dokument o zaprtih kristjanih v Sovjetski zvezi

V SZ je v tem času 296 jetnikov, ki so zaprti zaradi svojega verskega prepričanja. 222 od tega je vernih kristjanov, 16 zapornikov pripada islamski verski skupnosti, trije pa judovski.

To izhaja iz dokumentacije britanskega vzhodnega inštituta Keston College, ki je bila dne 17. junija 1987 predstavljena v Londonu. Knjiga ima naslov »Verski jetniki v Sovjetski zvezi«. Pri predstavitvi knjige so opozorili na to, da je med verskimi jetniki največ takih, ki pripadajo prepovedani ukrajinski katoliški Cerkvi, ali pa so baptisti.

vanj pa ni mogoče izreči nobene sodbe, ali so nadnaravna ali ne. Jugoslovanski škofje si še vedno niso edini, za to postavljene komisije tudi ne. Zato pustimo času čas po besedah učenega Gamaliela, ki je o apostolih dejal: »Če sta njihov načrt in njihovo početje od ljudi, bosta propadla; če pa izhajata od Boga, jih ne boste mogli uničiti.«

Kardinal Ratzinger pa je na vprašanje, kaj misli o Medjugorju, dejal, da ni važno vedeti, ali so prikazovanja avtentična, temveč ali so duhovni sadovi dobri. Za sedaj so duhovni sadovi dobri. Ni pa dobro, da se nekateri romarji vračajo iz Medjugorja kot fanatični zagovorniki avtentičnosti medjugorskih dogodkov. To je stvar cerkvene avtoritete, ne pa medjugorskih obiskovalcev.

KONEC

S seje mestne konzulte za slovenska vprašanja

Konzulta za slovenska vprašanja pri občinskem svetu v Gorici je dne 30. junija imela svojo prvo redno sejo po umestitvi; predsedoval je Marko Marinčič, prisotni so pa bili skoro vsi člani. Na seji je bilo govora o tem, naj se v okviru konzulte osnujejo posebne podkomisije za specifična vprašanja slovenske narodne skupnosti v mestu; med temi gre gotovo prvo mesto šolskim vprašanjem, pa tudi socialnim in kulturnim.

Med temi slednjimi gre za uveljavljanje slovenske prisotnosti v goriskem mestu. Temu vprašanju naj bi služilo tudi študijsko srečanje, ki naj bi ga izpeljala občina ob sodelovanju konzulte in ki naj bi spregledalo položaj slovenske narodne skupnosti in njen doprinos h kulturnemu, gospodarskemu in socialnemu razvoju goriskega mesta v preteklosti in danes. Inštituta ISIG in SLORI imata zbranega že veliko neobjavljenega gradiva in bi pri takem študijskem srečanju lahko veliko doprinesla.

Iznesene so bile pritožbe glede funkcionalnosti nekaterih šolskih prostorov, zlasti še telovadnica v malem semenišču, za katero občina premalo skrbi. Konzulta je tudi zastavila vprašanje o primerni finančni dotaciji za njeno delo, saj imajo slične rajonske konzulte vse nakazano neko določeno vsoto iz občinskega proračuna za svoje delovanje. Zakaj bi mestna konzulta ne smela biti enakovredna z njimi? Slednjič je bil sprejet sklep, da bi konzulta povabila na prijateljsko srečanje zastopnike rajonskih konzult, da bi skupno pregledali številne potrebe in probleme s posebnim oziranjem na slovensko prisotnost v mestu in okolici.

Sovodnje

Občinska seja. V ponedeljek 30. junija se je zbral občinski svet na seji, na kateri je obravnaval vrsto zadev. Odobril je nakup kosilnice, ki stane 3.345.000 lir, Beneškemu študijskemu centru Nedija pa je namenil prispevek dveh milijonov lir ob prireditvi natečaja »Moja vas«. Odobren je bil tudi novi načrt za ureditev in razporeditev grobov na sovođenjskem pokopališču ter odobritev dokončnih del na novem razširjenem prostoru vrhovskega pokopališča.

Geometer Miranda je bil poverjen, da izdela načrt za asfaltiranje cest v Rupiči na območju greznične kanalizacije. Isti geometer naj bi na katastru uredil odvzem zemlje pri širjenju in asfaltiranju občinskih cest iz sedemdesetih let. Tako bodo lastniki končno po tolikih letih prejeli izplačilo svojih zemljišč. Ističasno bodo dograjeni pločniki na glavni cesti v Sovodnjah do kapelice, tu pa bodo poleg smerokaza v zaselek Skrlje namestili tudi opozorilno luč. Predvideni strošek znaša 21 milijonov lir.

Načelnik svetovalske skupine SSK B. Cernic je pri točki, ki se je nanašala na formalno spremembo pri dopolnitvi Konzorcija industrijske cone kritiziral ravnanje občine, ki vztraja kljub nekoristnosti v tem konzorciju in predlagal izstop iz tega organizma že iz korektnosti do naših ljudi, ki odklanjajo upepeljevalnik na sedanjem mestu. Podžupan Klemše je odgovoril, da je treba deliti slabo in dobro, ko si v taki ustanovi. Glede korektnosti je dejal, da je v omenjenem Konzorciju tudi predstavnik SSK, katere prejema kot drugi v Konzorciju finančne prispevke. Če gre za korektnost, naj najprej predstavnik SSK izstopi iz te ustanove. Sicer pa je za občino tudi koristno, ker je prisotna v raznih mešanih podjetjih, ki zaposlujejo tudi naše ljudi.

Občinski svet je tudi odobril prevzem vozila v oskrbo, ki ga je nabavila dežela za skupino prostovoljnih gasilcev z Vrha. To vozilo bo po 13 letih občina morala vrniti deželi.

Osnovna točka seje je bil proračun za leto 1987. Predvideva dve milijardi 21 milijonov lir dohodkov kot izdatkov. Za javna dela je namenjenih 726.840.000 lir. Nove postavke v proračunu so nakup strojev za urade 10.763.000 lir ter za obnovitev mrliške veže v Sovodnjah 9 milijonov; na dalje za posodobitev vodovodnega omrežja 14.485.000 ter asfaltiranje cest in ureditev pločnikov 171 milijonov lir, za obrtniško cono v Rubijah 159 milijonov lir. Kulturnim društvom je bilo dodeljenih osem milijonov lir, športnim pa pet. Za spodbujanje stikov s pobratenimi obci-

nami bo šlo dva milijona lir, za izredne kulturne potrebe tri, prispevek odboru za postavitev spomenika padlim v Rupiči 1.300.000 lir. Pri glasovanju proračuna sta se dva svetovalca SSK vzdržala, tretja pa je glasovala v njegov prid (upajmo, da je šlo zgolj za spodrsrlaj, op. pisca).

Župan je poročal o občinskem prazniku ter povedal, da so neznani pobalini poškodovali vse cestne znake od Rubij do Gabrij, že prej pa pomazali table na Vrhu ob vhodu v vas.

Klemše je poročal o novem načrtu vodovodnega omrežja, ki ga je izdelal Konzorcij C.A.F.O. Ta načrt predvideva črpanje vode pri Farri, ki bo za sovođenjsko občinsko območje speljana v ceveh pod Sočo. Vse to naj bi stalo eno milijardo 580 milijonov lir. - R. D.

Tabor goriških volčičev in veveric

Goriški volčiči in veverice že vsako leto taborijo v bližini kake večje hiše, ker gre pač za majhne otroke, ki lahko potrebujejo bolj varno bivališče kot je šotor. Pri tem pa velja poudariti, da se je letos prvič zgodilo, da so vsi udeleženci tabora spali samo v šotorih. Samo kuharica (in na tem mestu se moramo javno zahvaliti naši Sabini) je spala v sobi.

Tabor smo postavili v slovenski Istri, tam kjer ta prehaja v hrvaški svet; vas se imenuje Pregara in ima to zanimivost, da je v njej preživel svoja mlada leta naš kaplan Marjan Markežič. Ob cerkvi in župnišču smo imeli dovolj prostora za šotore, za igrišče in še za druge taborske zgradbe.

Za 45 udeležencev tabora je teden res hitro minil: izlet, šola v naravi, spoznavanje kraja, dan športa in še marsikaj so bogato napolnili vsakodnevni program. Vmes je bilo še veliko časa za igranje, pa nogomet in za pokušno čišeni, ki jih je bilo v okolici res veliko. Zlasti je bilo zanimivo videti zadnje ostanke tipičnega življenja v stari istrski vasi, ker moderni razvoj sega tudi v Pregaro. Omenil bi še ustvarjalno srečanje z invalidom-slikarjem.

Ob zaključku tabora čutimo dolžnost, da se še enkrat zahvalimo prijaznim domačinom iz Pregare, zlasti pa domačemu župniku za gostoljubnost. - B. S.

Tako gledajo Italijani na papeža

Tednik »L'Epoca« je nedavno izvedel anketo o sedanjem papežu in jo objavil v predzadnji številki. Anketa je pokazala, da 74,7 % Italijanov smatra sedanjega papeža za simpatičnega, 45 % za progresista in 29,9 % za konservativca.

Glede splava je 62 % vprašanih dejalo, da je papežev nastop upravičen, glede razporeke odobrava njegovo mnenje 57,4 %, glede uporabe protispoločnih sredstev (ki jih sv. oče ravrača), pa 44,4 %.

Na vprašanje, ali vedo, da je bil avstrijski predsednik Waldheim, ki ga je nedavno sprejel sv. oče, obtožen sodelovanja z nacisti med zadnjo vojno, jih je 53 % odgovorilo pritrdilno, 38,9 % pa odobrava, da ga je papež sprejel. 40 % vprašanih je tudi odgovorilo, da smatra delovanje Janeza Pavla II. za bolj uspešno kot njegovega predhodnika Pavla VI.

Rezultati tega poizvedovanja na vsej črti sprevračajo podobo, ki jo o papežu zlonamerno skušajo ustvariti sredstva javnega obveščanja. Po njih je papež nazadnjak, za ljudi pa napreden; zganjajo hrupno propagando za splav in razporeko, ljudje pa dajejo prav stališčem sv. očeta v tej zadevi; se pohujšujejo, ker je sprejel Waldheima, Italijani pa se s tem strinjajo.

Vse to priča, da italijanski tisk ne izpričuje dejanskega mnenja italijanske družbe, temveč skuša nanjo vršiti pritisk. In potem se čudi, da ga ljudje malo berejo. Sama revija »L'Epoca« je temu dokaz. V isti številki, v kateri objavlja za papeža povoljna mnenja, kot da bi hotela to izničiti, objavlja nastope peščice homoseksualcev, enostranskih borcev za mir, feministk in nekaterih neuravnoteženih duhovnikov, ki oporekajo bližnje potovanje Janeza Pavla II. v Severno Ameriko. Revija skuša tako dati poudarka ljudem, ki jih javno mnenje zavrača in obsoja.

Sestale so se stranke deželne večine

V torek 7. t. m. popoldne so se sestali v Trstu predstavniki deželne večine (DC, PSI, PRI, PSDI, PLI in Slovenska skupnost) ter nadaljevali razpravo o novem zakonu glede preureditve uradov in poslovanja deželnega aparata nasploh. Več ur so predstavniki strank usklajevali različna stališča z željo, da bi nudila deželna uprava ljudem vse tisto, za kar je bila ustanovljena.

Obnovljeni odbor in predsednik Blasutti imata namreč namen odobriti nekaj važnih zakonov (o decentralizaciji, o goratih predelih in zakon o preureditvi struktur) še pred iztekom mandatne dobe.

Na tem sestanku sta SSK zastopala Ivo Jevnikar in Marjan Terpin. SSK si namreč prizadeva, da bi tudi v tej preureditvi upoštevali svojskost naše dežele prav za radi prisotnosti slovenske manjšine.

Iz slovenske Koroške

Pisatelj A. Rebula v Celovcu

Slovensko kulturno društvo v Celovcu je v ponedeljek 22. junija vabilo v Tischlerjevo dvorano v Slomškovem domu. Povabljen je bil slovenski pisatelj iz Tržaške Alojz Rebula, ki šteje v sam vrh slovenskega sodobnega slovstva.

Srečanje s pisateljem Alojzom Rebulom je bilo pod geslom OSEBA V ZLATEM REZU. Predvsem je hotel biti ta večer pogovor s pisateljem. Vinko Ošlak, Rebulov prijatelj, je vodil pogovor.

Kratko, a jedrnat je Rebula odgovarjal na vprašanja, ki zadevajo njegovo življenje, glede umetniškega ustvarjanja in njegovega krščanskega pogleda na svet. Rebulove izjave je podkrepilo njegovo literarno delo. Odlomke iz njegovih del je brala Evelin Sodja.

Poleg razgovora s pisateljem je bilo možno kupiti tudi nekatera pisateljeva dela. Posebna razstava knjižnih del je prikazala tudi Rebulov literarni opus.

Prijetni in vsebinsko bogat večer je sklenila zakuska in sproščen pogovor s pisateljem.

Posvetitev semeniške cerkve na Plešivcu

Z umetniškim oblikovanjem oltarnega prostora izpod rok nekdanjega plešivškega gojenca Valentina Omana so se končala sedemletna dopolnitvena dela v skoraj sto let stari semeniški cerkvi na Plešivcu v bližini Gospe Svete.

V petek 26. junija je celovski škof dr. Egon Kapellari ob navzočnosti številnih nekdanjih in sedanjih gojencev malega semenišča cerkev slovesno posvetil. Škof je v svojem nagovoru nazorno osvetlil delo »mojstra« Omana, ki je za slehernega obiskovalca cerkve zagrnil »odprto slikanico upanja in vere«.

Škof je opozoril, da se je umetnikova roka ustavila pri upodabljanju Kristusove in Marijine podobe. Kristusova podoba je upodobljena po znanem turinskem prtju, Marijino obličje, ki je kot edino v polnem božjem sijju, pa je povzeto iz ikonske tradicije. Slike na stranskih oltarnih stenah imajo več plasti, tako da se pokaže vedno novo obličje. S tem je nazorno prikazana pot generacij skozi življenje. Vse skupaj pa je, tako škof, slikanica vera — polna pisanih barv in binokstnega duha; ravno prav za mlade ljudi, ki se bodo največkrat srečavali s tem umetniškim delom.

Ob takšnem znamenitem ozadju je imela skoraj dve uri trajajoča slovesnost posvetitve svoj posebni čar. Višek posvetitve je bila vgrajitev relikvij sv. Janeza Boska, ki mu je kot zavetniku mladih cerkev posvečena.

Izidi mature v Trstu

Na klasičnem liceju »F. Prešeren« so letos opravile zrelostne izpite: Cinzia Bandi (52/60), Alenka Bullo (56), Lara Jogan (42) in Vesna Zuppin (48).

Na učiteljsku »A. M. Slomšek« so izdelali: Mattia Betocchi (38), Antonella Dragoni (36), Alessandra Filipovic Greic (39), Alessandra Foraus (50), Alessandra Jazbec (40), Aleš Košuta (37), Elena Laurica (42), Erika Pischianz (37), Nicoletta Stanco (36), Monica Sulli (36), Albina Tedesco (39), Srečka Tul (36), Metka Zeriali (42) in Anamaria Zeriali (priv.) (39).

Dve dijakinji bosta morali ponavljati. Vsekakor so ocene sorazmerno nizke, posebno še, ker gre za učitelje.

Pri usposobljenostnih izpitih na vzgojiteljski šoli so izdelale: Cristina Bandi, Ester Derganc, Sonja Milič, Paola Mozetič, Elizabeta Stopar in Nadja Svara. Tri dijakinje bodo morale v jeseni opraviti pravne izpite.

Šolski uspehi

Nižji tečajni izpit v Gorici so izdelali sledeči dijaki:

Sekcija A: Breganti Anita, Cernic Dolores, Ceselli Claudia, Codermaz Michela, Fajt Michela, Florenin Valentina, Gravner Mateja, Hlede Nancy, Klanjscek Daniela, Hvalic Laura, Marussi Sonja, Simec Arianca, Caudi Massimo, Cernic Paolo, Cernic Vanja, Durcik Samo, Ferfolia Mauro, Feri Adrian, Marussi Igor, Pintar Valentino, Ursic Denis.

Sekcija B: Buzzinelli Ksenija, Buzzinelli Sabina, Ferfaglia Suzi, Srednik Martina, Terpin Debora, Terpin Liliana, Bizaj Mitja, Cuel Fabio, Curzola Sandro, Iarz Marino, Komic Alexander, Nacini Damjan, Niccolosi Dimitri, Piccolo Davide, Stanzani Adriano.

Sekcija C: Bassini Patrizia, Bianuzzi Marta, Braini Magda, Braini Maša, Corsi Marilena, Devetak Maura, Gaeta Tania, Krstancic Valentina, Makuc Maja, Princic Erna, Simiz Miriam, Cragnaz Mauro, Devetak Miran, Devetak Valter, Dorni Damjan, Gus Marco, Komjanc Daniele, Korsic Mitja, Simec Andrej, Terpin Janez.

Sekcija D: Bazzani Natascia Marzia, Gergolet Mara, Grillo Claudio, Humar Valentina, Koren Agata, Kuzmin Anka, Kuzmin Tania, Makuz Sonia, Pahor Martina, Pizzo Romina, Tomsic Vesna, Troncar Manuela, Devetta Alessandro, Frandolic Aljoša, Klede Aleš, Kenda Marco, Lakovic Danjel, Milocco Luca, Monti Maurizio, Pahor Paolo, Petejan Diego, Pisk Luca.

Sekcija E: Bensa Elena, Chinese Claudia, Cigoli Cristina, Gravnar Tosija, Hladnik Barbara, Marvin Deborah Eliza, Nanut Ivana, Tomsic Erica, Zavadlav Tania, Baša David, Cussigh Samo Erik, Kršič Ivo, Marega Enrico, Paulin Peter, Pipan Ivan, Suligoi Paolo, Suligoi Massimo, Gugliatti Maurizio.

Oddeljeni razred Dobredob: Ferfaglia Tania, Ferletti Elisa, Ferlez Martina, Frandolic Nataša, Jarc Irena, Leghissa Adriana, Pahor Milka, Oretti Giuliana, Jarc Bogdan, Jarc Silvan, Špacial Martin, Zampar Emanuela.

Prve razrede je obiskovalo 111 dijakov, 7 dijakov je padlo.

Druge razrede je obiskovalo 127 dijakov, 14 dijakov je padlo.

Tretje razrede je obiskovalo 112 dijakov, 3 dijaki niso bili pripuščeni k zaključnemu izpitu; en dijak je padel. Izdelalo je 108 dijakov.

★
Licej »Primož Trubar« v Gorici. Maturo je uspešno opravilo vseh osem kandidatov. Ocene so sledeče: Vojko Bratina (48), Marko Corsi (38), Fanika Klanjscek (40), Igor Pahor (52), Ferruccio Porta (36), Saša Rinnelli (50), Ivana Roner (36) in Silvan Zavadlav (36).

Učiteljske »Simon Gregorčič« v Gorici: Mirjam Bolčina 37 na 60; Roberta Burgnich (43); Mirjam Černic (38); Damjana Devetak (58); Tanja Devetak (39); Emanuel Ferfaglia (36); Kristina Gergolet (45); Mateja Klanjsček (43); Tanja Kocjančič (39); Myrta Podveršič (50); Ana Turus (42); Marina Ussai (48); Nataša Vogrič (37).

Trgovski zavod »Ivan Cankar« v Gorici: Michela Baldan (43); Katja Brajnik (45); Elena Cociancig (36); Janez Contin (45); Marina Ferfaglia (42); Carmen Frandolic (40); Marina Leghissa (44); Daria Makuc (40); Bogdana Maraz (37); Diana Mulic (42); Guido Pahor (50); Rudi Pintar (38); Nevenka Pintar (39) in Maria Vicchii (36).

•
Bog se razodeva tistemu, ki se mu približuje z zaupanjem, odmi-ka pa se od tistega, ki ga išče le iz koristoljubja ali radovednosti. (Carlo Carretto).

OBVESTILA

Misijonar Ivan Štanta se bo srečal s prijatelji misijonov v soboto 11. julija ob 16. uri v Katoliškem domu. Vabljeni članice misijonske skupine pa tudi vsi drugi, ki se za misijone zanimajo.

Nabiranje rabljene obleke. Ker so letos na obisku v domovini številni misijonarji, jim želimo priti na pomoč tudi z zbiranjem rabljene obleke. Kdor ima doma obleke, ženske, moške ali otroške in so v dobrem stanju ter čiste, naj jih prinese v Katoliški dom, Gorica, Drevored XX. septembra 85 ter jih izroči družini Breganti. Možno je tudi telefonirati na št. 30536, da se domenimo za prevzem blaga na domu.

SLOKAD sporoča, da je za drugo izmeno počitniške kolonije v Dragi, ki se bo začela 27. julija in bo trajala do 21. avgusta, še nekaj prostih mest. Javite se po telefonu (040) 226117.

Sporod od 12. do 18. julija 1987

Nedelja: 8.30 Kmetijski tednik. 9.00 Sv. maša iz župnijske cerkve v Rojanu. 9.45 Pregled slovenskega tiska v Italiji. 10.15 Mladinski oder: »Rdeči lev«. 11.45 Vera in naš čas. 12.00 Poletni varieté. 14.10 Na počitnice! 15.00 Na obisku. 16.00 »Glas harmonike«. 17.00 Klasični album.

Ponedeljek: 8.10 Izbor iz literarnih srečanj — Drago Jančar. 9.00 Otroški kotichek: Ali jih poznaš? Okno v živalski svet. 10.10 Koncert RAI iz Milana. 12.00 Zapiski s poti. 13.20 Mešani zbor »Coro polifonico triestino«. 16.00 Poezija slovenskega zahoda. 17.00 Kulturna kronika. 17.10 Klasični album. 18.00 Kmetijski tednik.

Torek: 8.10 Izbor iz naših razprav o slovenski kulturni stvarnosti. 10.10 Sopranistka Olga Gracelj, pianistka Neva Merlak. 12.00 Pojdite z nami! 15.00 Mladi mladim. 16.00 O ljubezni v književnosti. 17.00 Kulturna kronika. 17.10 Klasični album. 18.00 Lord George Gordon Byron: »Parisina«.

Sreda: 8.10 Izbor iz srečanj z ljubitelji knjige. 10.10 Simfonični orkester RTV Ljubljana. 12.00 Oddaja o življenju z naravo. 13.20 Mešani zbor Tone Tomšič iz Ljubljane. 16.00 S poti po Afriki. 17.00 Kulturna kronika. 17.10 Klasični album. 18.00 Obrazi in utrinki iz slovenske proze.

Četrtek: 8.10 Izbor iz literarnih srečanj — Drago Jančar. 9.00 Otroški kotichek: Josip Vandot: »Kekčeve zgodbe«. 10.10 Violinist Goran Končar, pianistka Mira Flis-Simatović. 12.00 Na obisku. 16.00 Poezija slovenskega zahoda. (Iz oddaj Tarasa Kermaunerja). 17.00 Kulturna kronika. 17.10 Klasični album. 18.00 Zgodbe Lipeta Kosca.

Petek: 8.10 Izbor oddaj iz naše žive stvarnosti. 10.10 Orkester Haydn Philharmonia. 12.00 Na počitnice! 13.20 Komorni zbor iz Morona v Argentini. 15.00 Iz filmskega sveta. 16.00 Razmišljanja ob slovenskih ljudskih pravljicah. 17.00 Kulturna kronika. 17.10 Klasični album. 18.00 Kulturni dogodki.

Sobota: 8.10 Kulturni dogodki. 10.10 Simfonični orkester RTV Ljubljana. 12.00 Oddaja iz Kanalske doline. 16.00 Pesmi za poletni čas. 17.00 Kulturna kronika. 17.10 Klasični album. 18.00 Poletni varieté.

PRISPEVAJTE ZA NOVO TELOVADNICO V GORICI! S TEM POMAGATE OHRANITI NAŠ ROD ZA PRIHODNJE TISOČLETJE.

DAROVİ

Za Katoliški dom: N. N. 25.000; Br. 100.000; N. N. 65.000; N. N. 100.000; N. N. 100.000; N. N. 40.000 lir.

Za Katoliški glas: Johana Horvatin 15.000; B. A. v spomin na Jurija Zupančiča 10.000; v spomin istega Marta Požar 15.000 lir.

Za popravilo ceste na Sv. goro: cerkveni pevki od Sv. Ane - Trst 60.000 lir.

Za obnovitev cerkve na Opčinah: Francka Vremec 100.000; dr. Drago Gantar 100.000; Miljo Ferluga 5.000; ga. Signoracci 20.000; druž. Škerlavaj ob poroki hčerke Tanje 50.000; Maria Grazia Canciani 10.000 lir.

Za svetoivanski Marijin dom v Trstu: Draga Pahor 10.000; Mira Golob 20.000; Pini Kocijančič 10.000; N. N. 100.000; v spomin Ivanke Valič 80.000; B. A. v spomin na Jurija Zupančič 100.000; v spomin istega družina Bizjak 10.000; v spomin na Stefanijo Dovgan: družina Bizjak 10.000, Ema Vatta 10.000, Marija Mijot 10.000, Mimi Kobal 10.000, Ema Adami 10.000, Gina in Darinka Kusina 10.000, sestre Posega 10.000, sestre Miljač 10.000, ga. Carini 5.000, Marčela Pahor 20.000, Hedvika Kandut 15.000, Marta Požar 15.000 lir.

Za cerkev pri Vremskem Britofu: teta Zora v spomin Edvarda Piani-ja 50.000 lir.

Za misijone: Viktorija Maver 100.000; Marija Malnig 10.000 lir.

Za misijon p. Kosa SJ: N. N., Opčine 100.000 lir.

Vsem podpornikom našega lista Bog povrni, rajnim pa daj večni pokoj!

OGLASI

Za vsak mm višine v širini enega stolpca: trgovski oglasi in smrtnice 500 lir, k temu dodati 18 % davek IVA.

Odgovorni urednik: msgr. Franc Možnik
Tiska tiskarna Budin v Gorici

Izdaja Katoliško tiskovno društvo